

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

w sprawie **P. G.**,
skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 14 grudnia 2022 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego
wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 2 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 239/21,
zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 25 maja 2021 r., sygn. akt VI K 194/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. wniosek oddalić;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego pismem z dnia 3 listopada 2022 r. złożył do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 2 marca 2022 r., sygn. akt II AKa 239/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 25 maja 2021 r., sygn. akt VI K 194/19. We wniosku tym zgłosił potrzebę – w celu

ustalenia spełnienia przesłanek wznowienia postępowania – zwrócenia się do Prokuratury Okręgowej w Zamościu oraz Prokuratury Okręgowej w Lublinie, z zapytaniem czy w związku ze skazaniem P. G. za czyn z art. 258 § 1 k.k., przeciwko innym osobom (tj. co najmniej dwóm) zostały przedstawione tożsame zarzuty, a w szczególności czy osoby te zostały za niniejsze przestępstwa skazane, a nadto wskazał na:

- fakt braku, choćby niewysokiego stopnia powiązań organizacyjno-hierarchicznych pomiędzy skazanym a innymi osobami, w tym m.in. braku ośrodka decyzyjnego (przywództwa) oraz podziału zadań i funkcji wewnątrz grupy, umożliwiających popełnienie przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej; pozostawania skazanego w gotowości do wykonywania poleceń i zadań wskazanych przez przywództwo grupy;
- fakt, iż skazany nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., albowiem nie działał wspólnie i w porozumieniu z minimum dwiema innymi osobami (którym co najmniej postawiono tożsame zarzuty) mogącymi tworzyć zorganizowaną grupę przestępczą lub innego rodzaju związek mający na celu popełnienie przestępstwa, a co – jak wynika z dalszej części uzasadnienia wniosku (s. 3) – finalnie miałyby doprowadzić do stwierdzenia jednej z podstaw wznowieniowych określonych w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Na wstępie należy zaznaczyć, że jak wskazuje się w orzecznictwie: „w przypadku wznowienia postępowania w oparciu o podstawę *propter nova*, rozpoznanie opartego na niej wniosku o wznowienie ogranicza się wyłącznie do badania, czy rzeczywiście po uprawomocnieniu wyroku ujawniły się nowe fakty lub dowody, które wskazują na oczywistą (graniczącą z pewnością) lub co najmniej wysoce prawdopodobną błędność wyroku objętego wnioskiem. To na autorze wniosku o wznowienie postępowania ciąży powinność wykazania, że owe konkretne fakty lub nowe dowody w wysokim stopniu uprawdopodobniają zaistnienie pomyłki sądowej” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca*

2022 r., V KO 9/22, LEX nr 3408571). Tymczasem obrońca skazanego z tego obowiązku się nie wywiązał.

Co więcej, kierunek jego inicjatywy pozostaje poza zakresem podstaw wznowieniowych, i to niezależnie od jej rezultatu. Gdyby bowiem ustalono, że doszło do skazania innych osób za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. w związku z udziałem w grupie, do której przynależał P.G., to rzecz jasna wniosek o wznowienie byłby chybiony. Z kolei nawet gdyby okazało się, że żadnym osobom nie zostały choćby tylko postawione zarzuty dotyczące udziału w ramach grupy przestępczej, w której brał udział P. G., to fakt ten pozostaje bez znaczenia dla kwestii jego odpowiedzialności karnej za występki z art. 258 § 1 k.k. Oczywiście jest bowiem to, że brak prawomocnego skazania za ww. przestępstwo innych osób nie oznacza, że obiektywnie do jego popełnienia nie doszło. Jeżeli natomiast P. G. prawomocnie skazano za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., popełnione „wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami” to oznacza, że uznano fakt udziału innych osób, co jednak nie determinuje wymogu ustalenia ich tożsamości. Powyższe uwagi prowadzą do konstatacji, że wniosek skazanego nie bazuje na nowych faktach lub dowodach, które wskazywałyby na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa, lecz stanowi próbę kwestionowania ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, czemu w żadnym razie nie służy instytucja wznowienia postępowania.

Na koniec wolno zauważyć, że wniosek o wznowienie podlegał merytorycznemu rozpoznaniu tylko dlatego, że wniósł go obrońca skazanego będący adwokatem. Gdyby bowiem z tak uargumentowaną inicjatywą wystąpił sam skazany, wnosząc jednocześnie o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i złożenia wniosku o wznowienie, to jej wniosek nie zostałby przyjęty wobec oczywistej bezzasadności w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Takiego trybu dla wniosków o wznowienie postępowania składanych przez pełnomocników profesjonalnych strony ustawa karna procesowa jednak nie przewiduje.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu art. 639 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

[as]

l.n